

Em segueix sorprendent la falta de rigor intel·lectual que subjau en la frase «Espanya és indivisible». De les quatre regles, la divisió és la que menys agrada a l'espanyolitat rànica. Es dona per suposat que els que volen dividir són els «sediciosos» catalans en paraules de l'Abc, però ningú s'ha preguntat si l'unionisme divideix, si els atacs a la llengua divideixen o si les infraestructures que un sector del país reclama alimentaran els vots d'altres territoris. Sovint la divisió està fomentada per un tracte desigual del poderós administrador cap al pacient administrat. ¿Qui divideix què? Hi ha altres divisions sobre les quals es forgen els països. A vegades una administració municipal convoca

Al contraatac

Joan Barril

Els nombres primers

una consulta per saber quants veïns estan a favor o en contra d'una determinada obra pública. Tan democràtica és aquesta consulta venial com la consulta mortal que el Govern no està disposat a atendre. El dret a decidir no existeix. En canvi sí que existeix el dret a l'immutable.

Espanya és un nombre primer, aquells conceptes matemàtics que només poden ser divisibles per si mateixos i que donen com a resultat la unitat. Però més enllà de les indesitjables matemàtiques, les que sorgeixen de consultes sedicioses, hi ha altres valors. El pensament, la sensació d'injustícia, la consciència de pertinença i, al capdavall, la il·lusió.

Sorpren la inconsciència amb què el Govern de Rajoy ha alimentat

el que per a ells és el monstre de la sedició. Esperonat per una premsa madrilenya que mai havia estat tan canallesca com ara, Rajoy ha desplegat tota la seva artilleria en la tàctica tradicionalment exitosa d'anar contra tot el que és català.

Les rebufades

Amb actitud colonial ha deixat que els greuges cap als catalans creïssin sense adonar-se que, sota el seu mandat, l'independentisme ha passat de ser una actitud marginal a convertir-se en un enorme cant coral. Rajoy es devia fregar les mans amb les invectives lingüístiques de Wert o les rebufades airades de Montoro sense ser conscient d'estar abocant gasolina al caliu d'una

Catalunya ardent.

¿I la il·lusió, insisteixo? Ni hi és ni se l'espera. Encara que fos amb la il·lusió de l'il·lusionista, el Govern del PP ha estat el gran divisor d'una societat catalana que, si per una cosa es caracteritzava, era per ser tranquil·la, pacífica i pacient. Ja no. Agitada i impacient, per sort continua sent pacífica. Ara Rajoy munta en còlera. Envia cartes de desamor. Crida ambaixadors per renyar-los i comença a adonar-se que la cosa pot anar de debò. La consulta pel dret a decidir potser s'acabarà celebrant, però per al Govern i els seus miops plumífers la campanya, finalment, ja ha començat. No tenen il·lusió per compartir, només l'amenaça. Però això, ja se sap, és marca de la casa. ≡

el Periódico

www.elperiodico.cat

Ediciones Primera Plana SA. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

ISSN 1578-746X

Any XXXVI. Número 12.451. D.L.: B 36.860 - 1978

18 DE SETEMBRE DEL 2013

Gent corrent

«El meu deure és protegir l'alegria de viure del nen»

JOAN PUIG

Com un brot verd que brota al solar més àrid, l'escola pública Congrés Indians de Barcelona ha transformat una plaça de ciment i diversos barracons en un espai càlid i acollidor on es practica l'«educació viva» sense pissarres ni pupitres. És un dels centres que Jordi assessora.

—¿Com era quan anava a l'escola, vostè?

—Tímid. Formava part del col·lectiu de nens invisibles, els que no se senten mirats i avancen amb més pena que glòria. L'escolarització va significar haver de reprimir constantment els meus propis interessos.

—Importava el currículum, no la persona.

—Fins als 16 anys vaig ser un alumne mediocre. No tenia recursos, maduresa ni capaci-

tat d'abstracció per assimilar el llenguatge dels llibres de text. De sobte, a segon de BUP, es va despertar en mi un interès pel coneixement. Em llevava a les cinc del matí per llegir i m'esforçava, no per treure bones notes, sinó perquè m'agradava.

—¿Què va passar?

—Abans no estava psicològicament madur per poder extreure coneixements i comprensions a través del llenguatge abstracte d'un llibre de text. Piaget ja deia que l'etapa de les operacions abstractes no comença fins als 13 o 14 anys. No obstant, l'escola a vegades sembla un telenoticiari, un bombardeig d'informació àrida, superficial, no viscuda, només sentida o mirada en un llibre de text, i això deixa poques comprensions.

Jordi Mateu Zorita

Una altra manera d'educar és possible. Ho argumenta aquest pare de tres nens, mestre i exassessor d'Ensenyament.

PER Gemma Tramullas

—I treu les ganes d'aprendre.

—Hi ha tres necessitats bàsiques: sentir-se protegit, sentir-se vinculat i reconegut, i sentir que tens suficient autonomia per desplegar el teu desig intern, la teva curiositat. Si no em sento segur amb tu, si no em mires amb afecte ni em consideres vàlid, perdo les ganes d'aprendre.

—Molts som producte d'un sistema autoritari i directiu i ens apanyem.

—No ens apanyem bé, ni com a individus ni com a societat. El nivell d'infelicitat, d'alienació respecte al que jo desitjo, d'insensibilitat cap al que tu desitges i d'inconsciència sobre el valor de la vida és... No, no ens apanyem gens bé.

—Amb aquestes idees, ¿quant temps va durar com a mestre dins del sistema?

—Vaig estudiar Magisteri i vaig treballar 12 anys com a mestre i nou com a assessor del Departament d'Ensenyament. Ara segueixo formant part del sistema assessorant escoles com a coordinador del Centre de Recerca i Assessorament d'Educació Viva. Dins del sistema es poden fer moltes coses. Sempre he estat envoltat de mestres amb un amor i una dedicació tremendes. La crítica que faig al sistema educatiu no és a les persones, sinó a les idees que estructurin el sistema.

—¿Si l'escola no és viva, està morta?

—No. Totes les escoles són vives, però el seu grau de vitalitat depèn del grau en què respectin les tres necessitats bàsiques. No cal anar a una escola alternativa. Quan un mestre de secundària d'un centre tradicional et mira i està per tu, encara que sigui directiu i faci exàmens i exigeixi un temari, això ja és una vivència total d'educació viva. No es tracta d'aplicar unes pràctiques pedagògiques concretes, sinó d'acompanyar els nens perquè no perdin l'alegria de la vida.

—¿Les experiències més transformadores les ha viscut a casa o a l'aula?

—A casa. Quan t'empipes amb el teu fill, amb la teva parella o amb els teus pares apareix el teu propi dolor, la teva autoestima danyada, les teves expectatives no cobertes, la teva ràbia... llavors la teva reacció no respon a aquella situació, sinó a la teva pròpia motxilla vital. L'objectiu de la vida —i això és molt íntim— és prendre consciència de les nostres motxilles per alleugerir-ne el pes; només llavors recuperarem la sensació d'un nen que està fresc. La meua filla de 2 anys és l'exemple de l'alegria profunda de l'ésser. El meu únic deure com a pare i educador és protegir aquesta alegria de viure dels nens. ≡